

verdigende, jeg anser den for at være inhuman og tillige for at være i allerhøjeste Grad uretfærdig, fordi det beror uendelig meget paa den Enkelte, om Straffen vil være søleli. for ham eller ikke. Man kan gjerne slutte en Mand krum en hel Maaned, havde jeg nær sagt, uden at det paa Grund af hans Bygning gjør ham den aller ringeste Skade, og der kan være den, som man ikke kan slutte krum en Time, uden at det vil virke søleligt for ham, og maaske, naar han ofte har været sluttet krum, for hele Livet. Altsaa de Straffe, man saaledes har villet affasse ved det foreliggende Forslag, vil jeg gjerne gaa med til at affasse, og jo før vi kunne gjøre det, desto bedre forekommer det mig. Men skal man affasse det Bestaaende, kan man ikke se bort fra, hvad der stilles i Stedet, og der maa i Stedet derfor gives Midler, hvorved man sættes i Stand til at bevare en forsvarlig Mandstugt i Hæren. Dette er, forekommer det mig, ikke ganske Tilfældet med de Midler, der ere anviste til Raadighed i det foreliggende Forslag, og mindst med det Hovedforslag, som den høitærede Krigsminister synes at lægge særlig Vægt paa efter Motiverne, nemlig Lovforslagets § 33 om Eftertjeneste. Jeg tillod mig ved Sagens 1ste Behandling at udtale mig imod Eftertjeneste, og jeg skal saa meget mindre nærmere gaa ind paa en Deltale af, hvad jeg kan tiltræde de Udtalelser, der i saa Henseende ere fremsatte af min ærede Nabo. Men jeg udtalte dengang, at jeg kunde tænke mig, at man kunde anvende Eftertjeneste paa en saadan Maade, at den kunde blive en sølelig Straf som Erstatning for det, man havde affasket, naar den blev anvendt lige overfor enkelte og da strengere Forseelser, og den da kun skulde bringes i Anvendelse lige overfor en afsonet Straf af strengt Fængsel paa Bånd og Brød, og naar den tillige blev sat i Forbindelse med Straffekompagnier. Hvis den høitærede Krigsminister havde fastholdt den Opsættelse, som jeg har troet, der laa i Lovforslagets Bemærkninger om Eftertjenestens Karakter, at den skulde betragtes som en Erstatning for de Straffe, man har affasket, altsaa som en Straf, saa vilde jeg have fastholdt et Endringsforslag, som jeg stillede i Udvalget om, at Eftertjenesten kun skulde anvendes i de Tilfælde, hvor der var idømt strengt Fængsel paa Bånd og Brød, og at den da skulde udsæres ved Straffekompagnier; men efter den Maade, hvorpaa den høitærede Krigsminister har stillet sig i Udvalget, og som har fundet sit Udttryk i Udvalgsbetænkningen Sp. 931—32, hvor det hedder, at Krigsministeren afgjort har modsat sig, at Eftertjenesten skal betragtes som en Tillægsstraf og vil have, at den kun skal betragtes som et Beberlag for den Tid, den Straffede har forløst under sin Uddannelse, saa stillede Spørgsmaalet sig for mig helt anderledes. Nu kunde Eftertjenesten altsaa ikke længere fastholdes som

Straf, og saa var Spørgsmaalet det, hvilken Straf skal man da sætte istedetfor, naar man, som jeg anser det nødvendigt i vor Hær med den forholdsvis korte Uddannelsesetid at have en virkelig kortvarig og intensiv Straf. Nødvendigheden af en saadan kortvarig Straf har tidligere været erkjendt i Tilmættet, og naar jeg sluttede mig til Forslaget om at faae en saadan Straf ved at indføre staaende Arrest, saa gjorde jeg det i Overbevisningen om, at dette Forslag ikke kunde ventes at ville finde nogen væsentlig Modstand hos den høitærede Krigsminister. Jeg støttede dette navnlig paa de bestemte Udtalelser, der fremtom fra den høitærede Minister, da Sagen var til Forhandling her i 1871—72, og jeg skal tillade mig af Rigsdagstidenden at citere visse af disse Udtalelser. Den høitærede Krigsminister udtalte saaledes Sp. 6214: „Det er med den korte Tjenestetid, vi have hos os, af væsentlig Bigtighed, at man ikke skal være nødsaget til hvert Dieblis at sætte Følk, som enten mangle Fjeld eller Lyst, eller som ikke ville høre sig for Disciplinens Fordringer, gjentagne Gange i Arrest eller straffe dem med Fængsel paa Bånd og Brød. Her er det meget hensigtsmæssigere at anvende den staaende Arrest, som er kortvarig, og som efter min Mening, uden i fjerneste Maade at være skadelig for den Paagjældendes Helbred, vil virke affrættende“. Sp. 7310 udtalte den høitærede Minister endvidere: „Med den kortvarige Tjenestetid, vi nu have, er det absolut nødvendigt at have et Straffemiddel, som er kortvarigt og virksomt“ og lidt længere henne paa samme Spalte: „man kan ikke anvende de langvarige Arreste, det er umuligt, naar man vil opretholde Disciplinen“. Ligeoverfor disse Udtalelser nærede jeg som sagt ingen Frygt for at stille Endringsforslaget, idet jeg haabede, at den høitærede Krigsminister ikke kunde være nogen bestemt Modstander af den staaende Arrest, og jeg troede det saa meget mindre, som den høitærede Minister, da han stillede Forslaget i 1871—72, udtalte, hvilket findes Sp. 7305: „Jeg støtter mig til Udtalelser fra en Masse af de militære Befalingsmænd, og jeg nærer ikke nogen Tvivl om Rigtigheden af det Standpunkt, paa hvilket jeg for Dieblisset staa“. Det vil nu ikke være min Sag at spørge den høitærede Krigsminister om Grunden til hans forandrede Standpunkt, thi det vilde være et uberegtiget Spørgsmaal, og jeg desuden forsaavidt har faaet et Svar, som jeg har set, at der i Bemærkningerne staa, at Indførelsen af den tydske Straffelov og dens Bestemmelser i en væsentlig Grad have været et Moment, der har været taget i Betragtning ved Affattelsen af det nuværende Straffelovforslag. Men ligeoverfor dette Argument maa jeg dog bemærke, at man i det nuværende Udcast ved med den tydske Straffelov for Die kun at forandre enkelte Bestemmelser, saaledes at man af 2det Kapitel har strøget visse Straffearter, som tidligere vare foreslaaede, i Virkeligheden har for-